

ผลสัมฤทธิ์จากการเรียนรู้ด้านทักษะการสื่อสารภาษาจีน
โดยใช้รูปแบบ Storyline Model ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

Achievement Chinese Communication Skills Using the Storyline Model in Grade 10, Suan
Sunandha Rajabhat University Demonstration School

กิตติพงษ์ เสนาะสรรพ¹, รองศาสตราจารย์ ศุภานัน สัทธิลี²

¹สาขาวิชาการออกแบบการเรียนการสอน

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา e-mail : Thefirst_champ@live.com

²อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ สาขาวิชาการออกแบบการเรียนการสอน

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์จากการเรียนรู้ด้านทักษะการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา 2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ด้านทักษะการสื่อสารภาษาจีน ก่อนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทากลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาผู้วิจัยใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย โดยการจับฉลากจากห้องเรียน จำนวน 1 ห้องได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการสื่อสารภาษาจีน รายวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 2 เป็นข้อสอบแบบปรนัย ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ โดยใช้สถิติการวิเคราะห์สถิติเชิงอนุมานทดสอบความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ทักษะการสื่อสารภาษาจีน ก่อน และหลังเรียนโดยกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบสตอรี่ไลน์ โดยใช้การทดสอบค่าวิกฤตที่ (t-test) แบบ Dependent Sample

ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์จากการเรียนรู้ด้านทักษะการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์จากการเรียนรู้ด้านทักษะการสื่อสารภาษาจีนโดยใช้รูปแบบ Storyline Model ในภาพรวมนักเรียนมีความก้าวหน้าในการสื่อสารภาษาจีนแสดงว่าผู้เรียนมีความสามารถทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนสรุปว่าชุดกิจกรรมการเรียนรู้ผ่านกระบวนการสอนแบบสตอรี่ไลน์ สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีคุณภาพสามารถนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แก่ผู้เรียนได้

คำสำคัญ ผลสัมฤทธิ์, รูปแบบการสอนแบบสตอรี่ไลน์, ทักษะการสื่อสาร

Abstract

The purpose of this research is to study the achievement of the Chinese language communication skills of grade 10 students from Demonstration School of Suan Sunandha Rajabhat University in order to compare the learning achievement in Chinese communication skills before and after learning by using the storyline pattern activities of grade 10 students from Demonstration School of Suan Sunandha Rajabhat University. The researcher uses

simple random methods from draw lots and 30 students in the classroom. The tool for creating achievement test in Chinese language learning, Chinese language for communication 2 subject, as 4 multiple-choices of 40 questions by using Inferential statistics in order to test the differences in achievement scores on Chinese language learning skills before and after learning with storyline pattern process by using the t-test, Dependent samples test, (t-test).

The study indicated that learning achievement in Chinese Language Communication Skills of grade 10 students from Demonstration School of Suan Sunandha Rajabhat University. Prior to learning, the average achievement of learning Chinese communication skills was based on the storyline pattern. The perspective of students had got advanced communication skills in Chinese which means that they have gathered their skills more than before learning the language. The conclusion is that the series of learning activities through the teaching storyline pattern process for grade 10 students is efficiently and is able to create the activity to the learners.

Keyword: Achievement, Storyline pattern process, Communication Skills

บทนำ

ปัจจุบันโลกมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เป็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับมนุษย์ทั่วทั้งโลกประเทศไทยเป็นองคาพยพหนึ่งในสังคมโลกที่ไม่อาจหลุดพ้นหรือต้านทานความเปลี่ยนแปลงทั้งปวงนั้นได้ ด้วยความจำเป็นและความสำคัญดังกล่าว ทำให้รัฐบาลไทยยุค พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี ในฐานะหัวหน้าคณะรัฐบาล ได้พยายามที่จะเร่งรัดพัฒนา ระบบการศึกษา ระบบเศรษฐกิจ ระบบสังคม การเมืองการปกครอง วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ให้ก้าวหน้าทัดเทียมนานาชาติ และเท่าทันกับความเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก โดยเฉพาะด้านการศึกษาของประเทศ โดยได้กำหนดแนวนโยบายด้านการศึกษาไว้ชัดเจนว่า การจัดการศึกษาจะต้องพัฒนาทักษะใหม่ๆ ที่จำเป็นในยุคศตวรรษที่ 21 ให้กับเด็กและเยาวชน ซึ่งได้กลายมาเป็นหัวใจสำคัญของความสำเร็จของคนรุ่นใหม่ หากกล่าวถึงทักษะผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 สมรรถนะที่โดดเด่นและเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปคือ ความรู้ความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ อย่างน้อย 3 ภาษา คือ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และภาษาจีน

ในอนาคตภาษาจีนจะเป็นภาษาที่มีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจของโลกหากคนในประเทศใดในเครือข่ายประชาคมโลกสามารถติดต่อสื่อสารด้วยภาษาจีนได้ ก็จะทำให้ได้เปรียบและรู้เท่าทันกับความเปลี่ยนแปลงต่างๆ ทำให้ประเทศไทยพัฒนาไปได้อย่างมั่นคงยั่งยืน ด้วยเหตุผลดังกล่าว ภาษาจีนจึงเข้ามามีบทบาทสำคัญในการเรียนการสอน การประกอบอาชีพหลากหลายเช่น การท่องเที่ยว การค้าขายกับประเทศจีน องค์การธุรกิจระหว่างไทยจีน ภาษาจีนจึงเป็นภาษาที่ได้รับความนิยมจากเด็ก เยาวชน และประชาชนทั่วไปมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากสถานศึกษามีการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน โดยเริ่มจัดการศึกษาตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาลที่เป็นการศึกษาปฐมวัย ชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษาในการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งนับวันจะทวีความสำคัญและขยายวงกว้างขวางมากยิ่งขึ้นไปเรื่อยๆ ระบบการศึกษา

ไทยจำเป็นต้องเตรียมความพร้อมในการพัฒนานักเรียนทักษะการสื่อสารด้วยภาษาต่างๆ โดยเชื่อมโยงกับระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียนเป็นรายบุคคล

อย่างไรก็ตามการพัฒนาทักษะผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 และการศึกษาของประเทศไทยใน ยุค 4.0 กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ฉบับปีพุทธศักราช 2551 และฉบับปรับปรุงปี พุทธศักราช 2560 เป็นมาตรฐานแกนกลางในระดับชาติ และให้สถานศึกษานำมาตราฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดแกนกลาง ซึ่งเป็นกรอบทิศทางไปสู่การจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาอย่างอิสระและตอบสนองความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียของสถานศึกษา และนำหลักสูตรสถานศึกษาสู่จัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนไทยทุกคนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานให้มีคุณภาพ คือ มีความรู้ มีทักษะที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลง มีสมรรถนะในการแสวงหาและเรียนรู้เพื่อการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต

มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด กลุ่มสาระวิชาภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ให้สถานศึกษานำไปสู่การจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาและจัดทำคำอธิบายรายวิชาภาษาต่างประเทศได้อย่างอิสระ จากการศึกษาเอกสารหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา พบว่า นักเรียนนำความรู้จากการเรียนในห้องเรียนไปใช้ในการสอบเท่านั้น แต่ไม่สามารถนำไปใช้ในชีวิตจริง จึงมีความต้องการที่จะพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนและจากการสอบถามผู้บริหารโรงเรียน ครู ผู้ปกครอง และนักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย สรุปลักษณะภาษาจีนเป็นภาษาที่มีความสำคัญและมีบทบาททางด้านเศรษฐกิจในอนาคต จึงต้องการให้บุตรหลานได้เรียนภาษาจีนเป็นภาษาที่ 3 นอกเหนือจากภาษาไทยและภาษาอังกฤษ และคาดหวังให้บุตรหลานสามารถใช้ภาษาจีนได้คล่อง เพื่อนำความรู้ไปประกอบอาชีพในอนาคตได้

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชา การสื่อสารภาษาจีน ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จึงจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนการสอนใหม่โดยการคิดค้นเสาะหานวัตกรรมแปลกใหม่ ที่มีความหลากหลาย และมีความเหมาะสมต่อการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาจีนให้กับผู้เรียนแต่ละบุคคล การจะพัฒนา ผู้เรียนให้สามารถสื่อสารภาษาจีนได้คล่องนั้นก็ต้องอาศัยการฝึกฝนทักษะ จากการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งต้องมีความถี่ของการฝึกฝนสูงโดยที่ผู้เรียนไม่รู้สึกลำบากต่อการฝึกฝน ทักษะนั้นๆ ดังนั้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบสตอรี่ไลน์ (Storyline) จึงเป็นนวัตกรรมหนึ่งที่ ผู้วิจัยสนใจจะนำมาใช้พัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาจีน เนื่องจากเป็นวิธีการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะด้วยการลงมือปฏิบัติในสถานการณ์จริง มีการผูกเรื่องแต่ละตอนให้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง และเรียงลำดับเหตุการณ์ การวัดและประเมินผลแบบวัดทักษะ การสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ด้วยเหตุนี้ทำให้ผู้วิจัยสนใจว่า การจัดการเรียนรู้รูปแบบสตอรี่ไลน์จะสามารถพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาได้หรือไม่ ผู้วิจัยจึงศึกษาวิจัยเรื่อง ผลสัมฤทธิ์จากการเรียนรู้ด้านทักษะการสื่อสารภาษาจีนโดยใช้รูปแบบสตอรี่ไลน์ (Storyline Model) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์จากการเรียนรู้ด้านทักษะการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ด้านทักษะการสื่อสารภาษาจีน ก่อนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ขอบเขตเนื้อหา

ด้านเนื้อหา ผู้วิจัยพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในรายวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 2 รวมจำนวน 1 หน่วยการเรียนรู้ คือ งานอดิเรก โดยใช้รูปแบบสตอรี่ไลน์ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 4 แผน แผนการจัดการเรียนรู้ละ 2 ชั่วโมง รวม 8 ชั่วโมง

ผลการวิเคราะห์

ตอนที่ 1 1. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ด้านทักษะการสื่อสารภาษาจีน ก่อนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา โดยใช้ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติแบบพารามิเตอร์ ด้วยวิธี T-test Dependent Sample แสดงผลโดยใช้ตารางประกอบการบรรยาย การศึกษาผลสัมฤทธิ์จากการเรียนรู้ด้านทักษะการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา โดยใช้ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าสถิติแบบพารามิเตอร์ ด้วยวิธี T-test Dependent Sample แสดงผลโดยใช้ตารางประกอบการบรรยาย

การทดสอบ	N	X	S.D.	t	Sig. (2-tailed)
ก่อนเรียน	30	7.47	2.726	17.037	.000
หลังเรียน	30	16.83	2.679		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางแสดงผลสัมฤทธิ์จากการเรียนรู้ด้านทักษะการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์จากการเรียนรู้ด้านทักษะการสื่อสารภาษาจีนโดยใช้รูปแบบ Storyline Model เท่ากับ 7.471 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.726 และหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์จากการเรียนรู้ด้านทักษะการสื่อสารภาษาจีนโดยใช้รูปแบบ Storyline Model เท่ากับ 16.83 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.679 และจากการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์จากการเรียนรู้ด้านทักษะการสื่อสารภาษาจีนโดยใช้รูปแบบ Storyline Model สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ด้วยสถิติ T-test Dependent Sample พบว่า ผลสัมฤทธิ์จากการเรียนรู้ด้านทักษะการสื่อสารภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้รูปแบบ Storyline Model สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ซึ่งปฏิเสธสมมุติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมุติฐานรอง (H_1) แสดงให้เห็นว่าผลสัมฤทธิ์จากการเรียนรู้ด้านทักษะการสื่อสารภาษาจีนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับสมมุติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้

บทสรุป

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์จากการเรียนรู้ด้านทักษะการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์จากการเรียนรู้ด้านทักษะการสื่อสารภาษาจีนโดยใช้รูปแบบ Storyline Model เท่ากับ 7.471 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.726 และหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์จากการเรียนรู้ด้านทักษะการสื่อสารภาษาจีนโดยใช้รูปแบบ Storyline Model เท่ากับ 16.83 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.679 และจากการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์จากการเรียนรู้ด้านทักษะการสื่อสารภาษาจีนโดยใช้รูปแบบ Storyline Model สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ด้วยสถิติ T-test Dependent Sample พบว่า ผลสัมฤทธิ์จากการเรียนรู้ด้านทักษะการสื่อสารภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้รูปแบบ Storyline Model สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ซึ่งปฏิเสธสมมุติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมุติฐานรอง (H_1) แสดงให้เห็นว่าผลสัมฤทธิ์จากการเรียนรู้ด้านทักษะการสื่อสารภาษาจีนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับสมมุติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้

อภิปรายผล

งานวิจัย เรื่องผลสัมฤทธิ์จากการเรียนรู้ด้านทักษะการสื่อสารภาษาจีน โดยใช้รูปแบบ Storyline Model ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มีวัตถุประสงค์ 1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์จากการเรียนรู้ด้านทักษะการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา 2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ด้านทักษะการสื่อสารภาษาจีนก่อนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบ Storyline Model ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จากผลการวิจัย พบว่า ผลสัมฤทธิ์จากการเรียนรู้ด้านทักษะการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์จากการเรียนรู้ด้านทักษะการสื่อสารภาษาจีนโดยใช้รูปแบบ Storyline Model เท่ากับ 7.471 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.726 และหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์จากการเรียนรู้ด้านทักษะการสื่อสารภาษาจีนโดยใช้รูปแบบ Storyline Model เท่ากับ 16.83 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.679 สอดคล้องกับงานวิจัยของ กันทิมา ธนะไพรินทร์ (2556) ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ผ่านกระบวนการสอนแบบเรื่องการเขียนสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ห้า ผลการวิจัยพบว่า การประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.72 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.45 ซึ่งอยู่ในระดับคุณภาพดีมาก ด้านสื่อการสอนพบว่ามีค่าเฉลี่ย 4.58 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.49 อยู่ในระดับคุณภาพดีมาก ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 83.92 / 80.00 ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 80 / 80 ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นมีค่าเฉลี่ย 04.67 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.51 ซึ่งอยู่ในระดับคุณภาพมาก ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพบว่า คะแนนสอบหลังเรียนสูงกว่าคะแนนสอบก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าผู้เรียนมีความสามารถทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนสรุปว่าชุดกิจกรรมการเรียนรู้ผ่านกระบวนการสอนแบบสตอรีไลน์สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีคุณภาพสามารถนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แก่ผู้เรียนได้ และงานวิจัยของ กล่อมจันทร์ จันทรศิริ (2556) ผลการวิจัยพบว่า เว็บช่วยสอนแบบ Storyline เพื่อการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาไทยของนักเรียนไทยในโรงเรียนนานาชาติระดับ Middle school (Grade 8) ผลการวิจัยพบว่า เว็บช่วยสอนแบบ Storyline เพื่อการพัฒนาทักษะ มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์เท่ากับ 77 . 60 / 86 . 80 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์สมมุติฐานที่ตั้งไว้และผลการใช้ภาษาไทยด้านการอ่านของ

นักเรียนระดับหลังเรียนด้วยเว็บช่วยสอนแบบ Storyline เพื่อการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาไทยของนักเรียนไทยในโรงเรียนระดับนานาชาติระดับดีเยี่ยมสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และจากการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์จากการเรียนรู้ด้านทักษะการสื่อสารภาษาจีนโดยใช้รูปแบบ Storyline Model สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ด้วยสถิติ T-test Dependent Sample พบว่า ผลสัมฤทธิ์จากการเรียนรู้ด้านทักษะการสื่อสารภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบ Storyline Model สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ซึ่งปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) แสดงให้เห็นว่าผลสัมฤทธิ์จากการเรียนรู้ด้านทักษะการสื่อสารภาษาจีนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ โดยกิจกรรมรูปแบบ Storyline Model ทัศนา แหมมณี. (2559 หน้า 257-260) ได้อธิบายว่าเป็น รูปแบบการเรียนการสอนโดยการสร้างเรื่อง พัฒนาขึ้นโดย Steve Bell and Sally Harkness จากสกอตแลนด์ โดยมีความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนรู้ว่า 1. การเรียนรู้ที่ดีควรมีลักษณะบูรณาการหรือเป็นสหวิทยาการคือเป็นการเรียนรู้ที่ผสมผสานศาสตร์หลายหลายอย่างเข้าด้วยกันเพื่อประโยชน์สูงสุดในการประยุกต์ใช้ในการทำงานและการดำเนินชีวิตประจำวัน 2. การเรียนรู้ที่ดีเป็นการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นผ่านทางประสบการณ์ตรงเห็นการกระทำหรือการมีส่วนร่วมของผู้เรียนเอง 3. ความคงทนของผลการเรียนรู้ขึ้นอยู่กับวิธีการเรียนรู้หรือวิธีการที่ได้ความรู้อา และ 4. ผู้เรียนสามารถเรียนรู้คุณค่าและสร้างผลงานที่ดีได้หากมีโอกาสได้ลงมือกระทำ ซึ่งมีงานวิจัยที่ศึกษาการนำกิจกรรมรูปแบบ Storyline Model ไปใช้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ในชั้นเรียนที่สนับสนุนผลการวิจัยนี้ ได้แก่ บงกช วิบูลย์รัตนกิจ (2556) ได้ศึกษาบทเรียนแอนิเมชันโดยใช้การสอนแบบ Storyline บนคอมพิวเตอร์แบบพกพา เรื่องพระพุทธรูปศาสนาสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่าผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อบทเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.76 อยู่ในระดับความพึงพอใจมาก ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.46 สรุปได้ว่าบทเรียนแอนิเมชันโดยใช้การสอนแบบ Storyline บนคอมพิวเตอร์พกพาเรื่องพระพุทธรูปศาสนาเป็นบทเรียนที่มีคุณภาพดีสามารถที่จะนำไปใช้ในการเรียนรู้ด้วยตนเอง อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับงานวิจัยของ เบญจา จันทร์ศรี (2556) การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้สาระประวัติศาสตร์ โดยใช้วิธีสอนแบบสตอรีไลน์เพื่อสร้างองค์ความรู้ ด้วยตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวาริชียงใหม่ ใช้แผนการสอนจำนวน 4 แผน ได้แก่แผนการจัดการเรียนรู้สาระประวัติศาสตร์ โดยใช้วิธีสอนแบบสตอรีไลน์เพื่อสร้างองค์ความรู้ ด้วยตนเองแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่องของกิน บ้านเฮา แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง ภูมิปัญญาสร้างสรรค์อาหารไทย แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่องอาหารกับวิถีชีวิตกับของคนภาคเหนือ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่องอาหารพื้นบ้านไทย สไตล์ประยุกต์ส่วนการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้โดยรวมทุกแผนมีความเหมาะสมมาก ($\mu = 2.93$) และการประเมินแบบวัดทักษะการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองโดยวิธีสตอรีไลน์ มีความเหมาะสมมาก ($\mu = 2.92$) และจากงานวิจัยของผสุรัตน์ อภิชัย (2556) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการเรียงความเชิงสร้างสรรค์ด้วยวิธีการสอนแบบสตอรีไลน์ สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่าผลการสร้างและหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้การเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแม่สรวยวิทยาคมพบว่าแผนการจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพรวม 84.29/85.50 และมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 80/80 ทุกชุดเป็นไปตามสมมติฐานของการศึกษาข้อที่ 1 ผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแม่สรวยวิทยาที่เรียนโดยใช้แผนการจัดการเรียนการสอนการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์มีคะแนนเฉลี่ยก่อนคิดเป็นร้อยละ 45.30 และคะแนนหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 87.87 ซึ่งคะแนนหลัง

เรียนสูงกว่าก่อนเรียนเป็นไปตามสมมุติฐานของการศึกษา และสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิษา เชียงกระโทก (2557) ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังการสอนแบบ Storyline ร่วมกับเทคนิค CIRC คะแนนเฉลี่ยหลังการเรียนเท่ากับ 15.98 (ร้อยละ 79.88) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.26 ความสามารถในการเขียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังการสอน Storyline ร่วมกับ CIRC สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังการสอนแบบ Storyline ร่วมกับ CIRC สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับงานวิจัยของ กมลวรรณ โคตรทอง (2557) การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษจากนิทานอาเซียน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ Storyline สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านเป่า(สำราญไชยวิทยา) จังหวัดชัยภูมิ ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษจากนิทานอาเซียนโดยใช้กิจกรรม การเรียนรู้ Storyline มีค่าเท่ากับ 76.08/80.41 ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการเรียนโดยใช้แบบฝึกเสริมการอ่าน สูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีต่อแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษจากนิทานอาเซียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ Storyline ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและสอดคล้องกับงานวิจัยต่างประเทศของ Semra Demir (2012) การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลกระทบของบรรยากาศการสอน Storyline ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต การศึกษาครั้งนี้ได้ดำเนินการทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนที่โรงเรียน Alpaslan ในปีการศึกษา 2553-2554 นักเรียนจำนวน 26 คนได้รับการคัดเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง 13 คนและกลุ่มควบคุม 13 ราย ระดับความสำเร็จของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสอนตามแนวการสอน Storyline สูงกว่ากลุ่มควบคุมซึ่งได้รับการสอนโดยครูผู้สอนเป็นศูนย์กลางและวิธีการแบบเดิม กลุ่มควบคุมที่ได้รับ การสอนโดยวิธีการสอน Storyline มีการเพิ่มระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโดยในฐานนะครูผู้สอนงานวิจัยของ Bülent Dös (2015) อธิบายว่าการสอนแนวทาง Storyline เป็นการสร้างความร่วมมือระหว่างครูและผู้เรียนซึ่งครูสร้างและพัฒนาเรื่องราว เพื่อช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนค้นหาข้อมูลที่มีความหมายที่แท้จริงของวัตถุประสงค์ นักเรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้อย่างแข็งขันและสร้างความรู้ใน สภาพแวดล้อมที่แท้จริง การเรียนรู้ที่ใช้งานอยู่ในสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่แท้จริงสนับสนุนความจำระยะยาวและความรู้ความเข้าใจบทความนี้เป็นความพยายามที่จะสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับวิธีการเล่าเรื่องเกี่ยวกับการเก็บรักษาความรู้ของพวกเขา ผลการค้นหามีการระบุวิธีการที่สามารถเพิ่มการเก็บรักษาความรู้ของนักเรียน

รายการอ้างอิง

- กมลวรรณ โคตรทอง. (2557). การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษจากนิทานอาเซียน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ Storyline สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านเป่า(สำราญไชยวิทยา) จังหวัดชัยภูมิ. ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กลุ่มจันทร์ จันทร์ศิริ. (2556). เว็บช่วยสอนแบบ Storyline เพื่อการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาไทยของนักเรียนไทยในโรงเรียนนานาชาติระดับ Middle school (Grade 8). ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.

- กวี วงศ์พูน. (2540). กระบวนการติดต่อสื่อสาร นับวันจะมีความสำคัญเพิ่มมากยิ่งขึ้นในยุคปัจจุบัน.
- กันทิมา ธนะไพรินทร์. (2556). ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ผ่านกระบวนการสอนแบบเรื่องการเขียนสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.
- จันทร์สม วรจิพพูนผล. (2555). การสร้างแผนการเรียนรู้สาระประวัติศาสตร์ โดยใช้วิธีสอนแบบสตอรีไลน์ เพื่อพัฒนาทักษะการคิด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียน- วัฒนธัยพายุพ. ศึกษาสาตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ชรินภรณ์ สัจจธรรมวดี. (2555). การใช้วิธีสอนสตอรีไลน์เพื่อพัฒนาความสามารถทางการฟัง พูด ภาษาอังกฤษและทักษะสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. ศึกษาสาตร-มหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ณัฏฐา ภักตราวิสัย. (2557). ทักษะการสื่อสารของบุคลากรโรงเรียนด้านทักษะการสื่อสารอุปถัมภ์. ศึกษา สาตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ทิตนา แคมมณี. (2557). ศาสตร์การสอน (พิมพ์ครั้งที่ 18). กรุงเทพฯ : ด่านสุทธาการพิมพ์.
- บงกช วิบูลย์รัตนกิจ. (2556). บทเรียนแอนิเมชันโดยใช้การสอนแบบ Storyline บนคอมพิวเตอร์แบบ พกพา เรื่องพระพุทธศาสนาสำหรับเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.
- เบญจา จันทรศรี. (2556). การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้สาระประวัติศาสตร์ โดยใช้วิธีสอนแบบสตอรีไลน์เพื่อสร้างองค์ความรู้ ด้วยตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. ศึกษาสาตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ปราณี กองจินดา. (2549). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์และทักษะการ คิดเลขใน ใจของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามรูปแบบซิปปาโดยใช้แบบฝึกหัดที่เน้นทักษะการคิดเลขในใจ กับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้คู่มือครู. ครุศาสตร์มหาบัณฑิต หลักสูตรและการสอน. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- ผสุรัตน์ อภิขัย. (2556). การพัฒนาทักษะการเรียงความเชิงสร้างสรรค์ด้วยวิธีการสอนแบบสตอรีไลน์ สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่1. ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- พรพรรณ กลั่นจตุรัส. (2558) . การสร้างเกมและสถานการณ์จำลองที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาจีน บนโทรศัพท์สมาร์ทโฟน สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. ครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.
- ภาวนา ะปะแก้ว. (2555). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ และเจตคติ เชิงวิทยาศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีคอนสตรัคติวิซึมประกอบการเรียนรู้กลุ่มร่วมมือแบบ STAD และแบบ LT. การศึกษามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- มนชิตา เรืองรัมย์. (2556). การพัฒนาแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. ศึกษาสาตร มหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- พิมพ์พันธ์ เตชะคุปต์. (2548). การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. กรุงเทพฯ : เดอะมาสเตอร์กรุ๊ป แบนเนจเม้นท์.

- มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์. (2553). คู่มือการจัดระบบการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง การเรียนรู้ (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: เทียนวัฒนาพรินต์ติ้ง.
- รัสรินทร์ แพร่งสุวรรณ. (2559). การพัฒนาทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบ การสอนซิปปาโมเดล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5.วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย มหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถานพ.ศ. 2554 เฉลิมพระเกียรติ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเนื่องในโอกาสพระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 7 รอบ 5 ธันวาคม 2554. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- วรางคณา คำอ้น. (2559). การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย มหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยธุรกิจ บัณฑิตย.
- วิชา เชียงกระโทก. (2556). การศึกษาความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จาก การสอนแบบStoryline ร่วมกับเทคนิค CIRC.วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราช ภัฏนครราชสีมา.
- สำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2552). ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- สุนันท์ เลิศฤทธิพงศ์. (2547). รูปแบบการติดต่อสื่อสารของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสถาบันการ อาชีวศึกษา. วิทยานิพนธ์ค.อ.ม. (การบริหารอาชีวศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยสถาบัน เทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- สุวรรณ เลียงหิรัญถาวร. (2556). การศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน ในระดับมัธยมศึกษา ตอนปลายของโรงเรียนในจังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยแม่ ไจ้.
- เสี้ยวหมื่น ลี. (2559). การพัฒนาหน่วยการเรียนรู้ ทักษะการสื่อสารภาษาจีนสำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.ครุศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- หนูทิศ ทวีลาภ (2555) การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง การเคลื่อนที่แนวตรง ชั้น มัธยมศึกษาปีที่4 การคิดวิเคราะห์และเจตคติต่อการเรียนวิชาฟิสิกส์ ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ แบบ CIPPA กับการจัดการเรียนรู้แบบวัฏจักรการเรียนรู้ 7E. บัณฑิตศึกษา. สาขาหลักสูตรและ การสอน. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- อรุณี วิริยะจิตราและคณะ. (2555). เหลียวหลังแลหน้าการสอนภาษาอังกฤษ. (พิมพ์ครั้งที่1). กรุงเทพฯ : หน้าต่างสู่โลกกว้าง.
- Barker. (1981). Communication. 2nd ed. New York. Prentice –Hall.
- Brown, H. (1980). Principles of language learning and teaching. Englewood Cliffs, New Jersey.
- Bülent Dös. (2015). Creating Online Storylines for Increasing the Knowledge Retention . Istanbul Univeristy.

- Canale M. & Swain M. (1980). **Theoretical Base of Communicative Approaches to Second Language Teaching and Testing**. Retrieved December 1, 2007.
- Carroll, B. (1982). **Testing Communicative Performance**. Oxford: Pergamon Press Ltd.
- Janet, Hilsdon. (1991). “The Group Oral Exam Advantages and Limitations,” **Review of ELT Language Testing in the 1990s : The Communicative Legacy**.
- John Moore. (1992). **Good Planning is the Key. Research and Studies**. British Journal of Special Education Volume 19. England: Pergamos Press.
- Oller, Jhon W. (1979). **Language est at School : A Pragmatic Approach**. London.
- Richards, J. C. & Rodgers, T. S. (1982). **Method: Approach, Design, and Procedure**, TESOL Quarterly, Teachers of English to Speakers of Other Languages, Inc. (TESOL), Retrieved 5 September 2012.
- Savignon, S. (1983). **Communicative Competence: Theory and Classroom Practice**. Massachusettes: Addison- Wesley Publisher Co.
- Semra Demir. (2012). **The effect of storyline method on students’ achievements in 5th grade of science and technology courses**. Procedia - Social and Behavioral Sciences 46 p.5026 – 5029.
- Williams E. (1979). **Reading in language classroom**. London : Macmillian.